

85. திருப்புலம்பல்

(கொச்சுக்கலிப்பா)

* பண்: பழந்தக்கராகம் (ஆரபி)

திருச்சிற்றம்பலம்

* சொன்மாலை பயில்கின்ற—என்னும் தேவாரப் பண்; திருவாசகம் திருப்புலம்பலைத் தழுவியது.

Devaram

திருப்பழனம் (Appar)

சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள் சொல்லீரே
பன்மாலை வரிவண்டு பண்மிழற்றும் பழனத்தான்
முன்மாலை நகுதிங்கண் முகிழ்விளங்கு முடிச்சென்னிப்
பொன்மாலை மார்பனென் புதுநலமுண் டிகழ்வானோ.

திருநாவுக்கரசர் திங்களுர் சென்று, முன் காணாதிருந்தும் கலந்த உணர்வுடனிருந்த அப்பூதியடிகளது பெருங் கேண்மையை உணர்ந்து, விருந்து கொள இசைந்தார். திருநாவுக்கரசு என்னும் தமது திருப்பெயரைப் பூண்ட செல்வன் உற்ற நஞ்சு நீக்கினார். அனைவரது துயரும் நீக்கினார். அவர் மனைப் புகுந்தார். விருந்தமுது செய்தருளி விருப்புடன் மேவியிருந்த நாளில், செப்பருஞ்சீர் அப்பூதி பின் செல்லத், திருப்பழனப்பதி புகுந்து, பெருங்காதலோடும் பெருமான் கழல் சார்ந்து வணங்கிப் போற்றிசைத்து. திங்கட்கண்ணிச் செஞ்சடையார் திருவடிக் கீழ் அடைமாலைச் சீலம் உடைய அப்பூதியடிகளை நடைமாணச் சிறப்பித்து, நன்மைபுரி தீந்தமிழிற் பாடியருளிய தொடை மாலைத் திருப்பதிகம் இச் சொன்மாலை.

Tiruvachagam

திருவாசகம்-திருப்புலம்பல் (Manikavasagar)

பூங்கமலத் தயனொடுமால்

அறியாத நெறியானே

கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள்

கூறாவெண் ணீறாடி

ஓங்கெயில்கூழ் திருவாரூர்

உடையானே அடியேன்றின்

பூங்கழல்கள் அவையல்லா

தெவையாதும் புகழேனே.

சிவானந்த முதிர்வு `புலம்பல்` என்பது, இங்கு அன்பினால் அழுதலைக் குறித்தது. `அழுமலர்க் கண்ணினை அடியவர்க் கல்லால் அறிவரி தவன் திருவடியினை இரண்டும்` என்று அருளியதும் காண்க. அன்புமீதூர மீதூரச் சிவானந்தம் மேன்மேல் விளையுமாகலின், இதற்கு, `சிவானந்த முதிர்வு` எனக் குறிப்புரைத் தனர் முன்னோர். இது, திருவாரூரில் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பதே பதிப்புக்களிற் காணப்படுவது. இதன் முதற்பாட்டில், ``ஓங் கெயில்கூழ் திருவாரூர் உடையானே`` என வருதல் காண்க. இரண்டாம் திருப்பாட்டில் திருப்பெருந்துறையும், இறுதித் திருப் பாட்டில் திருக்குற்றாலமும் குறிக்கப்படுகின்றன. பின்னர் வரும் திருப் படையெழுச்சிக்கு முன் நிற்கற்பாலதாய் இது, பின்னர் ஏடுபடித் தோரால் இவ்விடத்து வைத்துப் பிறழ்க் கோக்கப்பட்டதுபோலும்! இதுவும் முன்னையதுபோலக் கொச்சகக்கலிப்பாவினால் ஆயது.

Ramana Sannidhi Murai

918. ஆண்டானே முப்புரிநூல் அணியாகப் பொங்குஅரவம்
பூண்டானே அடியேன்புன் புலச்சேற்றில் புக்கழுந்தி
வீண்தானே கெட்டொழிந்தேன் வெறிகொண்டு வேங்கடவா
வேண்டாமை அல்லானான் வேறொன்றும் வேண்டேனே. 1
919. கஞ்சத்தான் முதலோரும் காணாதாய் கடல்எழுந்த
நஞ்சத்தால் நல்லமுதம் செய்தவேங் கடநாதா
நெஞ்சத்தால் உன்னடியே நினையாது நினைந்திருக்கும்
தஞ்சத்தார் தாமரைப்பூந் தாளிணையென் தலைக்கணியே. 2
920. கறிதின்று கள்ளாண்ட கடுவன்போல் கலங்கிப்போய்
அறிகொன்று தானேயும் அறியாதே கெட்டொழிந்தேன்
வெறிகொன்று மெய்ம்மைநிலை வெளிப்படுத்த வேங்கடநின்
குறியன்றி யென்குறிப்பில் குறியொன்றும் குறியேனே. 3
921. வெள்ளிலாய் மோகமத வேழத்தால் உணப்பட்டேற்கு
உள்ளவாறு உண்மைநிலை உணர்வித்த வேங்கடவா
துள்ளுமா மனமறிநின் துணையடிக்குப் பலிகொடுத்தேன்
கள்ளமாம் உலகியலைக் கனவினுநான் கருதேனே. 4
922. கனிற்றுமதச் செருக்கனேன் கடும்பென்னும் காலாழ்பேர்
அளற்றில்அகப் பட்டுஅந்தோ அவாநரியால் அடப்பட்டேன்
வெளிற்றுமனத்து எனையாண்ட வேங்கடவா பேழ்வாயால்
பிளிற்றுமுழக்கு உன்செவிக்கே பேர்ந்திலதோ பெம்மானே. 5
923. களங்கனியாய்க் கறுத்தமனக் கடையேனைக் கனிந்தபத
விளங்கனியாய் உண்டமத வேழமாம் வேங்கடவா
பளிங்கனைய சுயஞ்ஜோதிப் பருப்பதநின் திருப்பதத்து
வளங்கெழுமோர் வண்டாக வளர்த்தியெனை உடையானே. 6
924. பொன்மலையும் யான்வேண்டேன் போகரதி யான்வேண்டேன்
தர்மமொடு பல்குப்பைச் சாத்திரமும் யான்வேண்டேன்
கர்மமலக் கட்டறுத்துக் கதிகாட்டும் வேங்கடவா
நின்மதிக்கா நின்னடிக்கீழ் நெஞ்சழிந்து நிற்பேனே. 7
925. ஏன்றகூர் வாள்விழியால் இதயத்திற் கொண்டுய்த்துப்
பூன்றமா மோனநிலை போதித்த வேங்கடவா
ஆன்றஆன் மாவாய் அவிர்வதலால் அன்னியமாத்
தோன்றலா மெய்த்துணைநின் துணையல்லால் தேற்றேனே. 8

926. அனல்கண்ட வான்விழியால் அந்தனேன் தன்னகத்துப்
பினல்கண்ட கடும்பாசப் பிணக்கறுத்த வேங்கடவா
புனல்கண்ட செழுஞ்சடை நின் பூங்கமலப் பொன்னடிக்கே
கனல்கண்ட விழுதாகக் கசிந்துருக வேண்டுவனே. 9
927. களவுறும்ஐம் மாயையிடைக் கண்கலுழா வண்ணமெனக்கு
அளவறுமெய் விழியளித்த அருள்ஜோதி வேங்கடவா
உளம்உவந்து நல்குதிநீ உடையாயெற்கு உதவியஅப்
பளகறுமெய் யறிவுகொடும் பாடுஅறியாப் படிதானே. 10
928. மதியோனே விதியோனே மம்மம்உற்றார்க்கு அவைஒன்றும்
பொதுவான முதலோனே பொலிரமணப் புலவோனே
உதியானே ஒடுங்கானே உசாவிஉளத்து ஓரார்க்குப்
புதியானே பழையானே புலங்காட்டாய் பொன்னடிக்கே. 11
929. உரியானே இயல்பாக உடையானே யாருமனப்
பரியானே யெளியேன்பால் பரிந்தானே ஆருயிர்க்குக்
கரியானே கற்பகப்பூங் காவானே காப்பானே
பெரியானே சிறியேன்செய் பிழைபொறுப்பாய் வேங்கடனே. 12
930. உடையானே கடையேனை உய்யக்கொண்டு ஆண்டபெரு
நடையானே ஆணவஞ்செய் நடங்குலைய நக்கானே
விடையானே ஆருயிர்க்கு விளக்கானே வேங்கடநின்
புடையானே யானொதுங்கப் புக்கேன்காண் புண்ணியனே. 13
931. அதியான நிலையானே அன்பர்இத யக்கமல
நிதியானே கழலோனே நிருமலவேங் கடவோனே
சதியான நெஞ்சத்தேன் சதியாநல் அறஞ்செய்யப்
பதியாக நீளனக்கு வாய்த்ததென்ன பாக்கியமே. 14
932. புண்ணியனே புந்திக்குள் சுடரொளியே புலங்கதுவா
நுண்ணியனே நோக்கால்என் நோய்ம்மைதீர்த்து ஆண்டானே
துண்ணெனவே யாவரையும் தொழில்படுக்கும் சந்நிதியில்
திண்ணியனே வேங்கடநின் சேவடிஎன் வாழ்விடமே. 15